

Kárpáti Tibor
Csillagzápor

versek

Minden jog fenntartva, beleértve bárminemű sokszorosítás, másolás és közlés jogát is.

A kiadás alapjául a www.kalaka.com webhelyen megjelent mű szolgált. A borító Kaskötő István munkája.

Kiadja a Mercator Stúdió

Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Lektor: Gál Veronika

Szerkesztő: Kaskötő István

Műszaki szerkesztés, tipográfia: Dr. Pétery Kristóf

ISBN 978-963-606-571-3

© Kárpáti Tibor, 2007

© Mercator Stúdió, 2007

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó

2000 Szentendre, Harkály u. 17.

www.akonyv.hu

T/F: 06-26-301-549

06-30-30-59-489

Kárpáti Tibor

Csillagzár

Tartalom

Álomidő	5
Csillagzápor	6
Hylas	7
Aktaeon	8
Őszura ül trónján	9
Az én virágszálam	11
Az ősznek áldoztunk	13
Utamat róttam	14
Hej, muzsika, tündértánc!	15
Három ág	16
Garabonciás	17
Nap, hold, csillagok	18
Tammúz énekei	20
Kullervó	24
Örökség	25
Ha a túloldalon a két árnyékkutya ..	27
Egérember	29
Álom előtt	30
Gyöngyöt az Embernek	31
Az Elátkozott Kobzos	32
Az Elátkozott Kobzos	33
Az Éjszaka Anyja	35
A Disznók Városa ellen	36
Elmúlás	38
Anakreón bölcsebb nálad	39
Szapphóval	40
Csepp szobából ezüst, arany	41
MacDara, az ősz druida	43
Egyszerűség	44
Nótás Vilmos	45
Legénymese	47
Három csikó	48

Álomidő

Csillagzapor

Világkígyó, Káoszkígyó
templomára süt a Hold,
tekeredik, csavarodik
ami lesz és ami volt:
nincsen halál, nincsen élet,
csak a kéjbe fulladt tánc,
Világasszony láng-bokáján
vonaglik a kígyólánc.
Újra áll a Smaragdváros
vén szakadék peremén,
csillagzapor ős-fényében
táncolsz Te és veled Én.

„– Nem félsz Artemistől? – kérdezte Herakles,
és elmondta neki Aktaeon történetét, akivel szarvakat
növesztett a szűz és haragos istennő, mert nimfáit
megleste. Hylas nagyokat kacagott ezen, de azért
tovább is erősködött hősiessége mellett, mondván,
hogy egy istenlány szerelme megér egy kis veszélyt.”
(Babits: Mythologia)

Hylas

Ki hív engem? Miféle útra keltem?
A lágyszélben mily kacagás repdes?
Talán az erdő lett szerelmes
belém? A fák belélegzik lelkem,

s én magamba szívom nektár és fahéj
édes illatát. Vad najád-kórus
dala zeng. Megremegek holdkóros
éji tó vizén, míg elnyel a kéj

lágyszél hullámszó öle. Még élnék!
De éltemnek aranyszövedékét
lefejtik rólam buja nimfa-kezek.

Szép álmomból ott ébredok, ahol
majd sűrű véreget issza a hold.
Anyám! Haza én már sosem érkezek

Aktaeon

A Szépséget meglopta pillantásom,
s asszonnyá tette egy pillanatra.
Mivé lettem? Bizony, ha magamra
néznék, megriadna tőlem képmásom:

mert homlokomra jelet tett az emlék.
Üldöznek, futok, nincs aki szánjon.
Emberi hang már nem jön ki számon,
mikor a csaholó, lihegő nemlét

végül nyomomba ér. A hű ebek
fehér foga tépi szét testemet.
Fel nem ismerik Théba hercegét,

ki űzött vadat, asszonyt is százat,
kinek véget úgy ér a vadászat,
hogy Diána pírjától lobog az ég.

Őszura ül trónján

Őszura ül trónján
az Őreg Időnek
hátára vén pókok
ködpalástot szőnek
mennydörgés a hangja
dió kopog vállán
a vonagló szőlő
vére csorog állán
szélfütta szakálla
borostyánként sarjad
rászállnak vállára
korom-szülte varjak

Őszura ül trónján
szőlőlevél hajjal
lányok, boszorkányok
vad zajjal, zshivajjal
harsognak, vigadnak
táncot ropnak pőrén
oly dal kél ajkukon
mint a varjak csőrén
a sarat dagasztja
a legvigabb talpa
hollófürtje lebben
melle aranyalma

Őszura ül trónján
elkorhad a lába
két gesztenye szeme
lepottyan a sárba
ködpalástja lehull
a barna avarra
lányok póre testét
varjútoll takarja

hej, a legbúsabbnak
fellegből van szárnya
reáborul árnya
az álmodó fákra

Az én virágszálam

„Borzasztó volt Demeter fájdalma
mikor megtudta, hogy leánya elveszett.”
(Cox: Görög regék)

„Az én virágszálam
láttatok-e, lányok?”
„Meglátott leányod
távol egy virágot.
Meglátta, elszaladt,
egyre visszavártuk.
A bánat ránk szakadt,
nyomát nem találtuk.”

„Az én virágszálam
láttad, Nap az égen?”
„A te virágodra
nem sütök már régen.
Megnyílt lába alatt
az alvilág szája.
Várta, elragadta
Árnyak Bús Királya.”

„Ne lássatok lányok,
csak hervadt virágot!
Ne lásd, Nap az égen,
a homály-világot!
Fájdalmam fátyola
a földre boruljon!
Búbánatom könnye
bús esőként hulljon!

Palotám kertjének
drága virágszála!

Leszakajtott téged
Árnyak Bús Királya!
Árnyak Bús Királya,
add vissza őt nékem!
Keserű sóhajom
szélként száll a réten.”

Az ősznek áldoztunk

Reszkető szívvel az ősznek áldoztunk
Az Álmodó Erdején, csak te meg én
Oly aprók voltunk, és egymásba bújtunk
Egy gomba kalapjának peremén

Szélúrfi pánsípján muzsikált csendben
És egy tölgyfa-tündér dalra fakadt
Az alkonytól lázpiros rengetegben
Rozsdaágyba tért nyugodni a Nap

Majd köddé vált arcunk, elsápadt minden
És ezüstfehéren, akár a Hold
Pókselyem-szoknyában, holdsugár-ingben
Egy haldokló nimfa rólunk dalolt

Utamat róttam

utamat róttam üszkös fák között
nehéz csizmával a fehér télben
bús szemembe csillag költözött
mikor felizzott arcod a szélben

lépteid nyomán hóvirág fakadt
sápadt-tisztán, mint a téli hajnal
s a kristálycsarnok ívei alatt
vártál reám fényben ázó hajjal

megjöttem és szívünk egybedobbant
visszhangja szállt körbe-körbe
s a tükörteremben száz fellobbant
szoknya szállt száz lángoló tükörbe

és minden ősünk és eljövendő
sarjunk túl időn s hamis halálon
mosolygott a percben, mikor kendőt
bűvölt csendben szemünkre az álom

Hej, muzsika, tündértánc!

Hej, muzsika, tündértánc!
Tündérszoknyán ezer ránc!
Minden ránc százezer év:
Pörög a Világkerék!
Csillagporos ég alatt
Táncot rop a tündérhad
Száll a dal, a nevetés
Hej, a táncuk, de mesés!
Száll a szoknya, az ének!
Száll a csillagos égnek!
Pörög-forog a Világ!
Csillagfény, csillagvirág,
Csillag-gyémánt hajukban,
Csillag-ékszer nyakukban
Hej, a keblük gyönyörű!
Mint a Világ, gömbölyű!
A tetején csillagok!
Csillagszemük felragyog!
Csillag-szikrát szór az ég!
Szikrázik a Mindenség!

Három ág

Fátyollány halovány
széllel száll elpirul
felszökken a Holdba
a tóba legurul

egy szívből három ág
rajta csüng a világ

Szépasszony napsugár
smaragdzöld szerelem
fény lüktet föld moccan
a gyümölcs megterem

termő és teremtő
virágfa-istennő

Csontanyó kaparász
dióhéj csikorog
kilyukad az idő
föld alá lecsorog

egy szívből három ág
rajta csüng a világ

Garabonciás

1.

Mákgubót zörgetek
Köpenyem fürgeteg
Álmodban ott vagyok
Paplanod fölragyog

Kis lidérc, hova szállsz?
Csupa tűz ez a ház
Csupa tűz, csupa láz
Kéményen betalálsz

Mákgubót zörgetek
Jöttem és elmegyek
Vagyok, vagy nem vagyok?
Paplanod fölragyog

2.

Villámmal zörgetek
Köpenyem fürgeteg
Mosolyom jégverés
Elveri a vetést

Két szóke, egy barna
Ki vannak takarva
Ha bújnék álmukba
A szőnyeg lángolna

Villámmal zörgetek
Reggelre elmegyek
Ma édes nevetés
Holnapra feledés

Nap, hold, csillagok

1. Nap

ha szűz csókom megkapod
lopd el nékem a napot
és ha csókra vágysz megint
napból hasított rubint

legyen akkor ajakad
tűzből legyen a hajad
tűz-köntösbe öltözzél
engem lánggal öntözzél

tűzliliom-szerelem
virágozzék ölemen
vélem tűzbe fulladjál
tűzőzönbe gyulladjál

ha a napot ellopod
ékesítse homlokod
de ha szírmot bont az est
szoknyám alatt rejtegesd

2. Hold

ezüst üstbe néz a lány
-hold kísért a víz alatt-
annyi esküt kért ahány
ezüst inge elszakadt

ezüst szarvas már a lány
-a füstté vált fák alatt-
annyi éve már ahány
éve szíve megszakadt

rénszarvas tején élek
szarvas tején élek én
a vén holddal beszélek
füstté vált fák tetején

csillagok tején élek
talán nem is élek én
csillag-húron zenélek
égi szarvas szép fején

3. Csillagok

a mindenség szikrázik
fűzfátündér hintázik
idő-szakadék felett
ezüst fűzfahaj lebeg

álomidő-suhanás
csillagfénybe zuhanás
hozott holdfény-vándorút
néked fonnak koszorút

fűzfalányok: hajukból
csillagok: sóhajukból
dalt dúdolnak füledbe
barkát szórnak öledbe

holdglória-koszorú
sose legyél szomorú
verj gyökeret a fénybe
csillagvihar-örvénybe

Tammúz énekei

„Alászalla Tammúz isten, alászalla víg zenével,
alászalla táncosnőkkel a sötét Kurnugéába”
(Istár pokolra száll – akkád ének)

1.

Jövök, Istár!

jövök Istár cédrusdobbal
jövök Istár sebbel-lobbal
kezeimben vaskolomppal
szemeimben napkoronggal

a Hét Őrző leboruljon
vasbéklyód mind földre hulljon
jövök Istár jövök jövök
Hét Kapun át utat török

jövök Istár harsonával
égő hajnal bársonyával
jövök Istár dudaszóval
világot elárasztóval

a Hét Kapu meghasadjon
kínod lánca leszakadjon
jövök Istár jövök jövök
Hét Kapun át utat török

jövök Istár tűz-flótával
tűz-flótával láng-nótával
jövök Istár szív-haranggal
szív-haranggal lélek-hanggal

tested zsibbadása müljon
szemedben a fény felgyúljon
jövök Istár jövök jövök
Hét Kapun át utat török

jövök Istár nyirettyúvel
szívemben száz csengettyúvel
jövök Istár vad zenével
hitem összes hangszerével

fehér arcod felderüljön
sima combod megfeszüljön
jövök Istár jövök jövök
Hét Kapun át utat török

jövök Istár víg zshivajjal
kaput döntő szent robajjal
szent robajjal bűvös dallal
halált űző diadallal

szirom-bőröd illatozzon
kebled büszkén dagadozzon
a rút halál megriadjon
tavaszomnak visszaadjon

2.

Istár ékei

Öled köré lenge leplet
sóhajtók. Combod feszüljön!
Büszkén dagadozzon kebled!
Egek Kéjnője, bősüljön

fel vágyad élni, hevítse
tűzvédred zsibbadt tagjaid!
Karod fény-csat ékesítse!
Csillagok szétszórt magjait

ringassa a föld virággá!
Mert bűvös övet ölelek
Csípődre, és aranyággá
válik testem, zöld levelek

dalává lelkem. Nádasszony!
Táncolj velem! Legyen olyan
násztáncunk, hogy ne riasszon
a Semmibe Futó Folyam!

Örök tavaszomnak adjon
vissza a vágy! Gyémánt-parázs
szálljon szívedre, olvadjon
arany nyakadra, hol varázs-

érintésem reád suhint!
Szerelmünk vad ritmusára
csengjenek füledben rubint-
kövek! A hús rítusán a

szárnyas oroszlánok között
-hol pap vagyok s szent rokona
a virágzásba öltözött
világnak- gyöngyös korona

simuljon ékes fejedre!
De törjön hét kaput kezed,
ha én szállok ama helyre,
honnan visszaút nem vezet!

S jöjj el akkor táncos haddal,
ha értem vért zokog a nap!
Szűz leánnyal, hat tucattal
Ékeid beragyogjanak!

Jöjj el fénytől érett szívvel!
Jöjj el csorduló lelkeddel!
Itassál meg életvizzel!
Etessél meg szerelmeddel!

Kullervó

Ajtótlan kerítésed mögé zárva
éltél kapcájaként a mostoha
sorsnak. Vége, csatafi. Már soha
senkitől nem vár rád ölelés. Árva

vagy végleg, üres a ház. Ha kimaradsz
nemzetségedből, nincs ki sirassa
nevedet. Hísz erdejében lassan
bealkonyul. Tudod: magadra maradsz

a Holló-völgyben is. Az istenek
társul csak a kint szánták teneked
e csupasz földön, ahol nincsen miért

már és nincsen ki ellen. Vad kardod
megitatni bús szívedhez tartod,
hogy az egek arcába köpje a vért.

Örökség

„Azon az éjszakán, mikor Horust, Osiris fiát
Beiktatják örökségébe;
Azon az éjszakán, mikor a rettentő bírák előtt
A sors mérlegén leméretnek a szavak”
(Kilépés a Fénybe- Egyiptomi Halottaskönyv)

dús hínárt vérzik zöld karom
szamárcsontja lett jogarom
már nem énnekem süt a nap
trónusomhoz vérem tapad
sárkánykigyók úsznak körém
a szent folyam tajték-ölen
elringat aranykoporsó
véremmel telve a korsó
szép sólyomszívű gyermekem
már nem süt a hold énnekem
míg elringat a szent folyam
te álmodsz-e rólam fiam

mint fény a kígyóveremben
élet fut széjjel eremben
fény-villás nyelvet ölt az ég
izzik a semmi és elég
az ifjú sólyommadarat
égre dobja egy akarat
és virradni hívja a lét
éltem legelső reggelét
az ég fény- kígyónyelvet ölt
kitaszít méhéből a föld
létem virradó hajnalán
álmodom rólad ó apám

smaragdkorsó darabokban
ringatózom a habokban
halott vagyok s halhatatlan
dermedt szívem mozdulatlan
ezerszemű sötétséggel
halállal és vak kétséggel
nézz szemébe önmagadnak
ura légy a szárnyas napnak
hogy te vigyázzad népemet
átadom koronám neked
és alászállok gyermekem
ítélni nemzedékeken

Ha a túloldalon a két árnyékkutya

Ember, ha a túloldalon
a két árnyékkutya
a Félelem és a Fájdalom
megérzi a gyarló vér szagát
bizony rád talál és enni kér

akkor majd minden újabb nap
csak újabb éjszakát ígér
és nem lesz olyan értelem
melyben fogant oltalom
legyúrne érted minden halált

csak csupasz valód marad
és a csontodat rágó kutyák
és csak a száját tátó úr marad
mi meg nem született gyermekek
színtelen árnyait sikoltja reád

megaláz akkor bizony minden szüntelen
pillanat és az ürescsigaház-idő
recseg-ropog egyre meztelen talpad alatt
tántorogsz csak szégyen-pocsolyák
között a házádba költözött árnyak elől

tudod, hogy nincs hová menj
ha a szenny már átszivárgott szárnyadon
csak a szánalom marad és a hit

hát fogadd el a felfoghatatlant
túl a reménytelenen
a semmivel töri meg magát a végtelen

világtalan világ, mely önmagába bámul

összetörhetetlen tükörgömbön át
önmagába hatol és önmagának tárul
hogy önmagában hordja önnönmagát

de fényre álmodja magát a szem végül
Isten lelke lebeg a mindenség felett
a tarka föld fölé az ég csarnoka kékül
hát feküdj a napraforgók közé, mert lehet

hogy el kell menned, de a szeretet
-mikor húsd feloldja a hajnal-
betakar majd pár fürt angyalhajjal
és a bárány könnye benned

megszelídít minden árnyékkutyát

Egérember

az úr üregeibe gyűjti ő
tiszta búzáját a fénynek
de a komisz éjszaka szétszórja
mindig kincseit szegénynek

hazatérhet szürke gyökér alá
ez jut az emberegérnek
álmába bújik képzeletét
asszony ölében alvó kenyérnek

Álom előtt

A nappal aláhullik a mélybe,
míg az utolsó csók is ellobog;
s mi is remegő bástyafalakként
hullunk alá egymásról az éjbe.
Ellep a csend, és aranyhalakként
úsznak körénk a lomha csillagok.

Gyöngyöt az Embernek

valami érzést
gyönyörűt, szépet
valami hangot
valami képet
napfény ecsetje
napsugár húrja
valami újat
valamit újra
valami ősit
valami égit
valami hősit
valami régit
valami földit
valami gyarlót
fagyöngyöt vágó
holdsugár-sarlót

szent dal csengését
majd a szent csendet
káoszban fogant
újjászült rendet
játékot, harcot
s a végén békét
tó mélyén alvó
tündérek képét
lelkek sebére
hófehér tépést
tenni az Isten
felé pár lépést
átlépni közben
árkot, göröngyöt
és az Embernek
szórni a gyöngyöt

Az Elátkozott Kobzos

Az Elátkozott Kobzos

Részezen dobták a sárba
Kocsmajtón zárva-tábla
Pénze, nője elszaladt
Lantja húrja elszakadt
Minden dalát eldalolta
Magát is eladta volna
Egy korsó olcsó sörért

Ó, te bolond, mire vársz?
Semmiként mindenre vágysz
Mennyországba akarsz szállni
A sárból fel sem tudsz állni
Angyalszárnyal ösztön-állat
Álljál talpra, vonjál vállat!
Nevetséges a világ

Dalolsz? Semmit nem szépítesz
Rendre vágysz: káoszt építesz
Okoskodhatsz esztelen
Sárban fetrengsz meztelen
Mindig üres mindkét zsebed
Üres szíved helyén sebed
Lassan közhellyé fakul

Aki látott: mind elfelejt
Hitevesztett ember-selejt
Keltsd életre önmagad!
Minden isten megtagad
Kit érdekel bolond dalod?
Ostoba önsajnálátod
Árusítod mindig el

Hazugságodat imádod
Tündérmeséd volt rémálmod
Önnön voltodon nevetve
Halálaidat feledve
Botorkálj el börtönödtől
Istenedtől, ördögödtől
Simóniát sose végy!

Az Éjszaka Anyja

Látom, látom és egyre csak látom
Szalad egy gyermek a bükkfák között
Úzi egy álom át a határon
S a vágy, ami szívébe költözött
Lelke reszket és reszket a szája
Félelem rázza és kevély harag
Sötét fellegek sárkánypofája
A reszkető, sápadt Holdba harap

Hallom, hallom és egyre csak hallom
Zúgja a vihar egy fiú nevét
Villámot okád a Fekete Halmon
A kitátott szájú fekete ég
Szalad a gyermek, sárrá lett lába
Bogáncs a teste, de egyre szalad
Ágak markolnak tövis-hajába
Csalán-inge is szerteszakad

Érzem, érzem és egyre csak érzem
Kihez fut ott az a bolond gyerek
A föld megindul, s fölöttem ég zeng
Balsorsom fonala visszapereg
Az Éjszaka Anyja csókol újra
S dalba kezd velünk a nadragulya
Fekete körmét szívembe szúrja
S kihull kezemből a csontfurulya

A Disznók Városa ellen

„Megöl a disznófejű Nagyúr,
Éreztem, megöl, ha hagyom”
(Ady Endre: Harc a Nagyúrral)

Igyál velem, ó, testvérem, barbár!
Igyál velem, ha felkel a Nap!
Fogd ki jármából, pattanj nyergébe,
Fogd ki jármából jó lovadat!
Sörénye lángol, szeme zsarátnok!
Sörénye lángol, dobd le zekéd!
Tűzisten Fia! Izzik a patkó!
Tűzisten Fia! Hagyd el ekéd!

Vágtass velem, ó, testvérem, barbár!
Vágtass velem, ha fent jár a Nap!
Szívünkben verje atyáink csontja,
Szívünkben verje a szent dobokat!
Fújd meg a kürtöt, s kiálts az égre!
Fújd meg a kürtöt, s kiálts velem!
Keltsük fel alvó isteneinket!
Keltsük fel végre, s nincs kegyelem!

Harcolj velem, ó, testvérem, barbár!
Harcolj velem, ha vérzik a Nap!
Változz át sassá, ordas-farkassá!
Változz át sassá az Alkony alatt!
Lángoljon lelked, Tűzkardod rántsd ki!
Lángoljon lelked, dalolj nekünk!
Szélanyánk fújjad izzó hajunkat!
Szélanyánk szítsad láng-énekünk!

Halj meg velem, ó, testvérem, barbár!
Halj meg velem, ha meghal a Nap!
A Disznók Földjén lángol az oltár!
A Disznók Földjén szolgád a pap!
Földanyánk ölén nyugodjék testünk,
Földanyánk ölén, ha meghalunk!
Hollóink szárnyán szálljunk a Holdba!
Hollóink szárnyán szálljon dalunk!

Elmúlás

Kőgerle bűg
Temető zűg
Sárgán motoz
A rothadás
Sír az arcom
Kutak mélyén
Sötét vízben
Szirmok éjén
Zuhanásán
Csöpp halálán
Csigák másznak
Lelkemen

Anakreón bölcsebb nálad

Ifjú: „Itt van az este, itt van az éhség
Megint az éhség a Szépség után
Telt kupa mellett bort iszogatván
Szomjazó éhem mindent utál”

Bölcs: „Vicsorgó éhség, gyáva merészség
A Szépet messzire űzi sután
Árész dalával, viadalával
Öldökli lelked magát bután

Fölötted kékség és még sok Szépség
Körötted táncol, milyen sudár!
Eredben hűlve a Styx vize lüktet
Elmenekülve nem érhet sugár!

Ifjú: „Hádészhoz emészt, kétség az éhség
Míg sírok: a Szépség tova fut ám!
Kharón fog karon: nem ezt akarom!
Zenélő élő-holt legyenek csupán?”

Bölcs: „Szökellő estén, thrák csikó testén
Dobj gyorsan zablát a Szépség után!
Aphrodité szép adományai
Sejlenek át a kibomló ruhán!

Szépség születésén: kagyló nyílik
Gyöngyöző ajak lesz nedűs kupád
Tavaszi derűt taníts szeretni!
Hát nyisd szét virágját és kaput ad!”

Szapphóval

Szapphóval álmodtam éjjel
Teste nem viselt lepelt
Combját nem nyitotta széjjel
Ajkamra csókot lehelt

Szép nővérként keblemhez bújt
Vad szívemen elaludt
Aphrodité fuvolát fűjt
Szapphó róla álmodott

Csepp szobából ezüst, arany

csepp szobában
egy csepp asztal
pihen kecskelábakon
csillag-küldte
éji szellő
kocogtat az ablakon

csepp szobában
csepp asztalon
ezüst tükör áll, ahol
telt mosollyal
lesi saját
ezüst üstökét a Hold

csepp szobában
ezüst rezzen
arany-fénybe szalad át
lenge leány
tükréhez ül
fésüli aranyhaját

csepp szobában
sziporkázik
csillag-, holdfény táncot lejt
tündérlányka
csepp asztalra
egy cseppnyi könnycseppet ejt

csepp szobában
holdfény-fésű
csillag-gyűrű szikrázik
violaszín
csillag-szeme
ezüst könnyekben ázik

csepp szobában
ajkán dal kél
csengettyűzni bánatát
csillag-küldte
éji szellő
belöki az ablakát

csepp szobából
bűvös dala
éjjel, széllel libben el
függöny lebben
hajsza! reppen
ezüst, arany énekel

MacDara, az ősz druida

Pillék násza von selyembe
Cinke rak fészket fejembe
Vézna lábamon az erek
Bőrömön kígyó tekereg

Medvék brummogását hallom
Nincs is kedvem most meghalnom
Cipelem tengersok évem
Pitypang pelyhe száll az égen

Görcs-botomat görcs-kezembe
Kendőt kötök vak szememre
Szemet festek homlokomra
Szakállam leér a porba

Egyszerűség

Jó tölgyfából ácsolt házam
Közepében ég a tűz
Forralt borom, hangapipám
Minden gondot messze űz

Nincsen gondom, nincsen vágyam
Öreg vagyok már nagyon
Hóviharral ajtót zörget?
Mosolygok csak a fagyon

Alvó medvék hasán fekszem
Lassan felforr levesem
– Mézes sült tökbe harapok-
Majd a tűzről leveszem

Emberöltőig kerestem
Megléltem hát helyemet
Madár-szótte vánkossomra
Lehajtom vén fejemet

Róka, mókus puha farka
Fáradt testem betakarja
Álomná lesz talán harcom
Szánalomból a Halált arcon
csókolom

Nótás Vilmos

Mókás fickó Nótás Vilmos,
Hogyha rákezd, s hegedül:
Még az agg is tánkra perdül,
S a karám is összedül!
Bodrival járja a Cirmos,
Hogyha húzza Nótás Vilmos,
S ki csak lőrét fizetett,
Annak is méz íze lett!

Mit csinálhat Nótás Vilmos
A tóparton egyedül?
Tücsöknéppel csillagoknak
Édes versenyt hegedül!
Ruha hullik, s Nótás Vilmos
Bőre csillog, haja szirmos:
Szép leány szórja tele,
Vízbe ugrik övele!

Mi hír járja az udvarban?
Kis királyfi született!
Évek teltek, cseperedett,
S csuda nótás kedve lett!
Furcsa, hogy egy kicsi herceg
Inkább dalol, mintsem henceg,
És amikor hegedül:
Még az ég is kiderül!

Mit csinál most Nótás Vilmos
A tó partján egyedül?
Versenyt iszik a vöcsökkel,
És elázik cefetül!
Mélázik egy királylányról
És egy édes éjszakáról,
S míg hall messzi éneket,

Nótás Vilmos felnevet!

Kastélykertből száll az ének,
Álmodjál jó Vilmos szépet!

Legénymese

Kancatejben megfürdettek
Habzó borral megittak
Griff hátára felültettek
Kezembe jó szablyát adtak

Bejártam az ég azúrját
És a bíbor alvilágot
Pengettem bús lantom húrját
S láttam azt, mit más nem látott

Sok titkot biz' megfejtettem
Rézharsonán fanfárt fűjtam
Végül mindent felejtettem
És egy lány ölébe bűjtam

Megfürdetett kancatejjel
Megittatott édes borral
Kardom alszik a hüvelyben
Lantom lepve álomporral

Három csikó

Három csóvás-csillag
Hullt alá az éjben
Három csoda-csikó
Száguld a sötétben

Csontjuk széjjelszórva
Izzott az időben
Újra megfogantak
Lángoló erdőben

Partján bős folyamnak
Szilaj széllal szállva
Ítéletidőben
Jöttek a világra

Három tüzes csillag
Három tüzes vadló
Tizenkettő villám
Tizenkettő patkó

Három csóvás-csillag
Hullt alá az éjben
Három csoda-csikó
Száguld a sötétben

Napkirály felpattan
A pejnek nyergébe
Szélkirály felugrik
A fényes-fehérre

Vaskirály vágtazik
A vasderes hátán
Reszket a Gonoszság
Vad vágtajuk láttán

Három tüzes csillag
Három tüzes vadló
Tizenkettő villám
Tizenkettő patkó

Napkirály szablyája
Lánggal ölö halál
Szélkirálynak nyila
Mindig célba talál

Vaskirály fokosa
Hasítja a sziklát
Vágtat a három ló
Röpködnek a szikrák

Röpködnek a szikrák
Láng gyullad az égen
Reszket a Gonoszság
Izzó hajnalfényben

Három csóvás-csillag
Három csoda-vadló
Aranykor váltja fel
A régi hanyatlót